

2017. április 2. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 11,1-45 – Van jószágos Atyánk!

Ahhoz, hogy szó szerint vegyem Lázás feltámasztásáról szóló tudósítást, sajnos már eléggé „fertőzött” a gondolkodásom, viszont a teológiai tudásom nem olyan alapos, hogy a fenntartásaimat, kérdőjeleimet meg tudnám magyarázni... Ezért csak szimbolikus módon tudom értelmezni a mai evangéliumi szakaszt.

Mindenképpen ellentétekről van szó: élet-halál, fény-sötét, mozdulatlanság-mozdulat... Mivel Jézus egy másik helyen azt mondja, hogy „*Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljetek, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani...*” (Mt 10,28) – számomra ez a történet a lélek haláláról, sötétségéről, mozdulatlanságáról szól.

Talán Te is átélted már, hogy úgy érezted, beteg a lelked. Talán megfogalmazni sem tudtad, hogy mi a baj, csak érezted, hogy valami nincs rendben. Fogytán a lelkesedés, nehezebb a gondolkodás, fásultan szólnak az imák, szürkének és fakónak tűnik a világ... Persze ha elég erősek vagyunk, vagy van mellettük egy társ vagy néhány jó barát, akkor talán meg tudunk küzdeni a problémával, de előfordulhat, hogy összezsapnak felettünk a hullámok. Elborít a sötétség, a tehetetlenség...

Miben bízhatok ilyenkor?

Lázár története alapján három dologban biztosan:

Jó Atyám tudja, hogy mi van velem, tudja, hogy hova jutottam, tudja, hogy miért, hiszen egy pillanatra sem téveszt szem elől...

Biztosan a segítségemre siet, hiszen a végtelen szeretet nem tehet mást, mint megindul segíteni, ha tudja, hogy szükség van rá...

Ő az, aki tudja, hogyan lehet meggyógyítani, feltámasztani a lelkemet, hogyan lehet eloszlatni a sötétséget...

Viszont tudnunk kell, hogy nekünk aktívan részt kell vennünk ebben a folyamatban! Ahogy Jézus nem rángatta ki Lázárt a sírból, ugyanúgy minket sem rángat ki akaratumk ellenére a saját vermünkből. Ő hív, nyújtja a kezét, de nekem kell megragadnom, nekem kell a lépéseket megtennem!

Számomra a mai evangéliumi szakasz örömhíre ez: Van jószágos Atyám, aki annyira szeret, hogy mindig a nyomomban van, nélküle nem történhet velem semmi, és mindent megtesz értem! Legyen nyitott a fülünk, a szívünk, hogy meghalljuk, megérezzük az ő körülölelő jelenlétét! Akkor is – sőt akkor különösen –, amikor úgy tűnik, hogy körülvesz a sötétség...

Schaul Árpád (Sopron)